

גָּל יְהוָה בָּרוּךְ לְעַיְרֵנוּ בְּפֶרֶשׁת הַשְׁבָּרָע
עֲרוֹכִים בַּיָּדֵינוּ נָחָמָה לִיְבוֹבִין - שָׁנַת הָאַחַת עִירָה
יוֹלֵל ע"י מָוסֵד תְּרֵהָ וְרֹשְׁכָלָה לִמְבוֹרָגִים וְלִגְרוּעָד
הַסְּתָדָרוֹת נְשִׁי מְזֻרָּחִי אַמְרִיקָה

טַפְרָה- מָסְעֵי (תְּשִׁי"בּ) סְעִירָה זְמִינָה

דָּعֹות שָׁוֹנוֹת בַּטְעַם עֲרֵי הַמִּקְלָט הַוּבָא בְּגָלִיוֹן מָסְעֵי תְּשִׁי"ט שָׁאַלָּה בְּ
וְכֵן רָאָה לְפָרָק זה גַּם גָּלִיוֹן תְּשִׁי"א, בַּיחּוֹד דָּבָרִי שְׁדֵל א'.

ג. שָׁאַלָּות כָּלְלִיּוֹת

רַמְבָּ"ם הַלְּכוֹת רְזָצָח וְשִׁמְירַת הַנֶּפֶשׁ פְּרָק. י'

הַלְּכוֹת א': שְׁלִיחָה הַמְּהוֹרָגִים בַּלְּא כּוֹנָה. ב'. הַהְוָרָג בְּשִׁגָּה וְהַעֲלָמָה גַּמוֹרָה
וְזַעֲוָו שְׁגָאָמֵר בּוּ (שְׁמוֹת כ' יא) "וְאַתָּה לא אֶצְהָ...". וְדִינָנוּ טִיעָה לְעֵרִי הַמִּקְלָט
וַיַּנְצָל... צ'. וַיַּחַזְקֵג וְתָהִיה הַשִּׁגָּה קְרָנָב לְאָגָונָס וְהָרָא שִׁיאָרָע בְּמִיתָת זוֹת
מְאוֹרָע פְּלָא שְׁאַיְנָו מְזֹרִי בְּרֹבוֹ מְאוֹרָעָת בְּנֵי אָדָם, וְדִינָנוּ שַׁהְוָא פְּטוּר מֵן
הַגְּלוּת; וְאָם הַרְגָּו גַּוְאֵל הַדָּם - נְהַרְגֵּן עַלְיוֹן. ד'. וַיַּחַזְקֵג בְּשִׁגָּה וְתָהִיה
הַשִּׁגָּה קְרָנָב לְזַדְוָן וְהָרָא שִׁיחָה בְּדָבָר כָּמוּ פְּשִׁיעָה אוֹ שְׁהָיָה לוּ לְזַהָּר
וְלֹא' בְּזַהָּר וְדִינָנוּ שְׁאַיְנָו גּוֹלָה, מִפְנִי שְׁעוֹנוֹ חַמּוֹר, אַיִן גְּלוּתָמָה גַּלְוּת
וְאַיִן עֲרֵי הַמִּקְלָט קּוֹלְטוֹת אָתוֹן, שְׁאַיִן קּוֹלְטוֹת אֶלָּא אֶת הַמְּחוֹרָב גַּלְוּת בְּלִבְדֵּן;
לְפִיכָּךְ אָם, מְזֹרִי גַּוְאֵל הַדָּם בְּכָל מָקוֹם וְהַרְגָּגָו - פְּטוּר... . וְלֹא' כִּי צָדָ ?
הַזּוֹרָק אָבָן לְדָשָׂוֹת הַרְבִּים וְהַרְגִּג... הַרְיָי זה קְרָנָב לְמַזְדֵּד וְשְׁאַיְנָו נְקָלָט מִפְנִי
שְׁזַוּ פְּשִׁיעָה הַיִּהְיָה לוּ לְעַיְנָן וְאַחֲרָכָה יְזָרְקָה... . י"ב. מַיִם
שְׁהִיא דּוֹלָה אֶת הַחַבִּית לְהַעֲלוֹתָה לְגַג וְנִפְלָה עַל חַבְדָּו וְהַרְגָּתָהוּ;
או שְׁהִיא פּוֹלָה בְּסָלָם וְנִפְלָה עַל חַבְרוֹ וְהַרְגָּגו - פְּטוּר מֵן הַגְּלוּת, שְׁזַח כָּמוּ אֲנוֹנוּ
הָוָא, שְׁאַיִן זה דָבָר הַקָּרְבָּה לְהַיּוֹת בְּרֹבוֹ הַעֲתִים, אֶלָּא כָּמוּ פְּלָא הָוָא; אֶבְלָ אָם
הַיִּה מְשַׁלְשֵׁל אֶת הַחַבִּית וְנִפְלָה עַל חַבְרוֹ וְהַרְגָּתָהוּ, הַיִּה יָוֹרֵד בְּסָולָם וּבְפָלָעָל
חַבְרוֹ, הַיִּה מְעָגֵל בְּמַעֲגָלָה וּבְנִפְלָה עַל חַבְרוֹ וְהַרְגָּתָהוּ - גּוֹלָה... שְׁהָיִי דָרְךָ
נְקָלָט מְזֹרִי בְּרֹבוֹ הַמִּקְרָאִים לְהַזִּיק וְדָבָר קָרְבָּה הָוָא לְהִיּוֹת, שְׁהָיִי טָבָע אַכְבָּד
לִירְדָּק לְמַטְמָה בְּמַהְרָה וְהַוְאִיל וְלֹא זָרָן עָצָמוּ וְלֹא תִּקְיַן מַעֲשָׂיו לִפְהָה בְּשָׁעַת יַרְידָה
יָגִילָה.

1. הַסְּבָּרָה, לִמְוֹן קָצְרָה הַתּוֹרָה בְּפֶרֶשׁת מְשֻׁטָּטִים (בָּמְקוֹם הַמוֹזָכֶר בְּרַמְבָּ"ם
בְּהַלְּכוֹת ב') בְּדָבָרָה לְרֹאשָׁוֹנה עַל עֲרֵי הַמִּקְלָט בָּמְקוֹמָנוּ?
2. מַה הָם סָוגִי הַשׁוֹגָגִים הַפְּטוּרִים בִּישְׁיבָה בְּעַרְיִי הַמִּקְלָט וְמַדּוֹעַ?
3. הַשׂוֹהָה לְדָבָרִי הַרְמָבָּ"ם גָּלִיוֹן שְׁוֹפְטִים תְּשִׁי"ד שְׁאַלָּות ג' ב'.
4. מַהִי תְּכִלָּת הַיִשְׁעָה בְּעַרְיִי הַמִּקְלָט הַיוֹצָאת מִן הַאֲמֹר בְּדִינִים דְּלֻעָה
וְאִיזּוֹ דָעָה מְקוּבָּלָת אִינָה מַתְאִימָה כָּל לְדִינִים הַנְּלִיל?
5. הַשׂוֹהָה לְהַלְּכוֹת יְיַב שְׁבָדְבָּרִי הַרְמָבָּ"ח אֶת דָבָרִי הַמִּשְׁנָה מְכוֹת ג' מְתָנָה א'

אַלְוֹ הַן הַגּוֹלְאִין: הַהְוָרָג בְּשִׁגָּה: הַיִּה מְעָגֵל
בְּמַעֲגִילָה (רְשִׁי): טְחִין הַיּוּ גִּגְוָתִיחָטְבִּיט בְּשִׁיטָה וְהַגָּוֹת לְאַ
הָיּוּ מְשֻׁרְפָּעִים, אֶלָּל אֶת הַטִּיט מְשֻׁמְעִין מַעַט, כִּי שִׁיזְוּבָ
הַמִּים וְטְחִין אָוֹתָן בְּחַתִּיכָת עַז עַבָּה וְחַלְקָה וּבָה בֵּית
יָד וְזַדְוחָפָה לְצַד הַשְּׁפּוֹעַ וְחַוּזָר וּמוֹשָׁכָה אַלְיוֹן וְחוֹזָר

/רָאָה מַעֲכָר לְדָף/

ונדוחפה והטיח מתרח ומחליק. ובכך יפותן קורחה - "מעגול"
ובבשיכתו קורחו - "מושך", ושם העז - "מעגליה")
ונפלת עלייו וחרגתו, היה משלשל בחייבת (מן הגז) ונפלת
עליו וחרגתו, היה ינרד (רש"י): החורג בסלם ונפל מן
הסלם והרג בגורמו את חברו - גולח... בסלם ונפל עליו
והרגו - הררי זה גולח. אבל אם היה מושך בחייבת ונפלת
עליו וחרגתו, היה דולח בחביבת ונפסק הצלב ונפלת עליו
(חייבת) וחרגתו, היה עוללה בסלם ונפל עליו וחרגו - הררי
זה איינו גולח. זה הכליל: כל שבדרכ ירידתו - גולח, ושלא
בדרכ ירידתו - איינו גולח.

(א) מה הוסיף הרמב"ם על דברי המשנה?

(ב) מאיזה פסוק בפרקנו יוצאים דיןיהם אלה וכל זה שנאמר
בסוף המשנה?

ב. י"ב ולא ימות הרוצח עד עמדו לפני העדה למשפט.

מכות ייב ע"א: רבינו עקיבא אומר: מנין לסתנדרין שראו אחד שהרג את
הנפש שאין מミתין אותו עד שיימוד בבית דין אחר? ת"ל: "עד
עמדו לפני העדה למשפט" - עד שיימוד בבית דין אחר.

וכן ספר החנוך מצוה ת"ט:

שנמנענו שלא להרג חוטא כשנראהו עושה מעשה החטא, שיתחייב
עליו מיתה, קודם שביבאהו לבית דין, אבל בתחייבנו להביאו לפני
בית דין ובכbia עליו העדים לפניויהם והם ידינוהו כמו שנ"ז. "ולא
ימות הרוצח עז עמדו לפני העדה למשפט" ... ואפיקו ראהו בית
דין הגדROL שהרג, יהיו כולם עדים ושאו עדותם אצל בית דין
אחר שידינוהו. הסבר את טעם הדין הזה, שאפיקו בין דין גדול שרואה
אין יכולם לדונו?

ג. שאלות ודיוקנים ברשות:

1) י"ד ד"ה את שלוש הערים

(א) מה קשה לו?
(ב) הראי מקשה: והלא ערי המקלט איינו אלא
לשוגגין, והשוגגים לא יהיו אלא לפוי
רבורי העם ומעוטו?
נסה ליטיב טאלתו!

2) י"ט ד"ה בפגעו בו מה קשה לו ומה אלצו לזרר קר?
3) כ"ג או בכל אבן הסבר, למה הוסיף מלת "הכהן" בין "אסר
ימות בה" ובין "בלא ראות"?

אקס. כ"ג והוא לא אויב לו ולא מבקש רעתו.
ספריו י"ז: לפסול את אשונאים מלישב בדין.
ומקשה בעל הכתוב והקבלה:
מקרה זה למדונו רבותינו שתהוו לא ידועו אותו,
דלא מצי להפוך בזכותו, ... ובהתקפה ראותנה יפלא זה, דהא
קרא ברוצח ונרצה משטעי - לא בדין?
נסה לתרעז קושיתו ולהסביר, מה הביאם לחוז"ל
להוציא פסקנו ממשמעו!

השאלות המסומנות × קשות ומסומנות × קשות ביחסן עבה כפי המתאים לזו
תשובות יש לשלח לנחמה לייבובי, ירושלים קריית משה,